

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-328/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji Ani Lazić, u pravnoj stvari tužiteljice Brankice Kranjčić, Ruđera Boškovića 12 c, OIB: 75893957392, zastupana po punomoćnici Ivani Kostanjevec Rožmarić, odvjetnici iz Varaždina, Pavlinska 5, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, 10 000 Zagreb, OIB: 92963223473, zastupan po punomoćnicima odvjetnicima iz Porobija & Porobija odvjetničkog društva iz Zagreba, Iblerov trg 10/VII, radi utvrđenja ništetnosti i isplate nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave na ročištu 12. svibnja 2026., u prisutnosti tužiteljice Brankice Kranjčić i punomoćnice tužiteljice Ivane Kostanjevec Rožmarić, odvjetnice iz Varaždina, te objave presude 19. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna odredba čl. 2. Ugovora o kreditu broj 3208506184, kreditna partija 7103524728 od 26. veljače 2007., solemniziranog po Javnom bilježniku Jagodi Vajdić Sevšek iz Varaždina 5. ožujka 2007. broj OV-3628/07 sklopljenog između tužiteljice Brankice Kranjčić, Ruđera Boškovića 12 c, OIB: 75893957392 kao korisnika kredita i tuženika Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, kao kreditora, u dijelu koji glasi:

“Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za uslugu Kreditora“.

te navedena odredba ne proizvodi pravni učinak za ugovorne strane.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, da tužiteljici Brankici Kranjčić, Ruđera Boškovića 12 c, OIB: 75893957392 na ime naknade za obradu kredita isplati iznos od 352,40 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od dana 9. ožujka 2007. pa do konačne isplate i to do 31. srpnja 2015. po stopi zatezne kamate u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, zatim od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi zatezne kamate određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblja dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje

koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, zatim od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi zatezne kamate određenoj uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koju stopu je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, da tužiteljici Brankici Kranjčić, Ruđera Boškovića 12 c, OIB: 75893957392 nadoknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu od 319,91 EUR (tristo devetnaest eura i devedeset jedan cent) zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od 19. lipnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koju stopu je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je kao korisnik kredita sa tuženikom kao kreditorom dana 26. veljače 2007. sklopila potrošački Ugovor o kreditu broj 3208506184, kreditna partija 7103524728, i to stambeni kredit solemniziran po javnom bilježniku Jagodi Vajdić Sevšek dana 5. ožujka 2003. godine pod posl. brojem OV-3628/07, a kojim joj je odobren iznos kredita od 83.000,00 CHF uz obvezu povrata u mjesečnim ratama i uz ugovorenu kamatnu stopu. Uz redovne kamate, tužiteljici je odredbom čl. 2 Ugovora, a koja glasi „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora“ nametnuta obveza plaćanja tvz. ulazne naknade za obradu kredita, jednokratno, a koju je bila dužna platiti prilikom plasmana kredita. Tužiteljica je naknadu platila 8. ožujka 2007. i to u iznosu od 352,40 EUR. Navodi da se radi o unaprijed formuliranom tipskom ugovoru u koji je ugrađena navedena odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je suprotna načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Poziva se na odredbe čl. 81., 83. i 85. Zakona o zaštiti potrošača, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora ("Narodne novine" broj 96/2003., dalje: ZZP/03). Navodi da je prema članku 322. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18), ništetan ugovor ili ugovorna odredba koja je protivna Ustavu RH, prisilnim propisima ili moralu društva. Sukladno članku 322. stavku 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima, ništetnost ugovora ili ugovorne odredbe sud utvrđuje po službenoj dužnosti,

a prema članku 323. stavku 1. Zakona o obveznim odnosima, zahtjev za utvrđenje ništetnosti ne podliježe zastari. Stoga predlaže da se ugovorna odredba utvrdi ništetnom i da se tužiteljici vrati stečeno bez osnove.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da u cijelosti osporava istaknute navode tužitelja kao neosnovane, pravnu osnovu te činjenične razloge kojima je tužitelj obrazložio svoju tužbu. Tuženik ističe prigovor zastare, poziva se na presudu Županijskog suda u Zadru, posl. br. GŽ-1145/2021 od 6. travnja 2022. te navodi da tužba u kolektivnom sporu pred TS Zagreb br. P– 1401/12 nije prekinula tijekom zastarnog roka za tužiteljeve zahtjeve za isplatu po osnovi naplaćene naknade. Osim toga, osporava i osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, te osporava i potrošačko svojstvo tužitelju i Ugovoru o kreditu. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za prijevremenu otplatu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom. Tuženik ističe kako tužitelj ne predlaže niti jedan jedini dokaz u prilog svojim tvrdnjama. Smatra da se naknada za obradu kredita iz odredbe članka 2. st. 4. Ugovora o kreditu temelji osim na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima, također i na posebnim propisima namijenjenim zaštiti potrošača. Navedena naknada da je uređena odredbom čl. 1. i čl. 14. ZID Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 143/2013), a da je 31. siječnja 2014. ministar financija donio Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014), kojim je izrijekom u članku 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih *„u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje...sukladno tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita“*. Navodi da je tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.), propisano, da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za prijevremeno, djelomično ili u cijelosti, ispunjenje svoje obveze, ali samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita, pri čemu se ta zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.) Nadalje, navodi da je osporena ugovorna odredba jasna, lako razumljiva i lako uočljiva te da stoga istu sukladno Zakonu o zaštiti potrošača koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora nije dopušteno ocjenjivati je li ista poštena. Naime, navodi da je osporavanom ugovornom odredbom jasno definirano da se Korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove prema Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate, a da je Odlukom o Tarifi naknada za usluge u toč. B3.4.5. na jasan, razumljiv, određen odnosno odrediv način propisana naknada za obradu kredita u iznosu od 1% od iznosa uplate, a ta je Odluka u svako doba bila dostupna tužitelju te je tužitelj u vrijeme sklapanja ugovora znao za obvezu plaćanja naknade za prijevremenu otplatu kredita i koji iznos će trebati platiti. Smatra da ugovorena odredba nije uzrokovala nikakvu neravnotežu između stranaka, poziva se na odluke Suda Europske unije C-415/11 i C-621/17 te navodi da je na nacionalnom sudu da s obzirom na sve okolnosti slučaja, ispita moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača te da li je iznos naknade nerazmjeran u odnosu na iznos zajma. Tuženik smatra da primijenjena mjerodavna odredba Tarife Banke koja je propisivala naknadu u iznosu od 1 % od iznosa uplate, ne predstavlja nikakvu jednostranu odluku banke, nego je riječ o fiksnoj stopi, koja se primjenjuje na jasno opisno određenu osnovicu. Svakomu prosječnom

korisniku kredita, pa i potrošaču razumljivo je koliko će ta naknada iznositi u slučaju prijevremene otplate kredita. ističe kako su naknadom na obradu kreditnog zahtjeva pokrивane usluge i troškovi poput:

1. Troškovi rada – troškovi plaća i naknada plaća i svi s njima povezani troškovi (npr. doprinosi, porezi, prirezi i sl.);
2. Administrativni troškovi i amortizacija - materijalni troškovi i troškovi za nebankovne usluge (npr. režijski troškovi, troškovi održavanja, uredskog materijala, pošte, telekomunikacija, marketinški troškovi itd.) i amortizaciju materijalne i nematerijalne imovine;
3. Troškovi provizija i naknada – nekamatni troškovi za bankovne usluge drugih pravnih osoba;
4. Troškovi poreza i drugi administrativnih davanja – porez na dodanu vrijednost i drugi regulatorni troškovi koji nisu sadržani u obuhvatu drugih parametara, a izravno i/ili neizravno utječu na cijenu usluge. Radi svega navedenog predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan.

3. U podnesku 2. ožujka 2025. tužiteljica se očitovala na odgovor na tužbu tuženika vezano za prigovor zastare navodi da je isti u potpunosti neosnovan jer u trenutku podnošenja tužbe zastarni rok još nije niti počeo teći (s obzirom da ništetnost predmetne odredbe tek treba biti utvrđena u ovom postupku). Glede ništetnosti osporene odredbe navodi da je Vrhovni sud Republike Hrvatske ujednačio sudsku praksu po tom pitanju, utvrdivši ništetnost tzv. naknada za obradu kredita. Naime, presudom Vrhovnog suda RH Rev-1035/2024-2 od 6. studenoga 2024. odbijena je revizija tuženika (Erste banke) i time pravomoćno potvrđena ništetnost ugovorne odredbe o "ulaznoj naknadi" (naknadi za obradu i odobrenje kredita). Tužiteljici prilikom sklapanja predmetnog ugovora nisu bila dana nikakva objašnjenja niti pojašnjenja o svrsi navedene naknade, njezinu izračunu, osnovi za njezino određivanje, niti je bila upoznata s bilo kakvim važećim cjenikom kreditora te da takva ugovorna odredba, koja stvara značajnu neravnotežu na štetu potrošača, nije transparentna, nije precizna i nije utemeljena na stvarno pruženoj usluzi, već se naplaćuje bez ikakvog stvarnog protučinjenja. To je utvrđeno i u citiranoj odluci Vrhovnog suda, gdje je zaključeno da se o takvoj odredbi "nije pojedinačno pregovaralo" u smislu čl. 81. st. 1. ZZP-a. Štoviše, Vrhovni sud je naglasio da banka nije jasno i nedvosmisleno potrošaču predložila koji su stvarni troškovi banke pokriveni predmetnom naknadom (koje konkretne usluge, troškovi i dr.), čime je povrijeđena zahtijevana transparentnost ugovorne odredbe. Tužiteljica osporava navode tuženika da je predmetna naknada bila jasno određena, opravdana i utemeljena na stvarnim troškovima banke. Činjenica da je naknada pismeno ugovorena ne znači da je ona jasno i transparentno obrazložena potrošaču. Naprotiv, tuženik nije objasnio svrhu niti strukturu te naknade – ugovor sadrži samo голу odredbu o plaćanju naknada i troškova "korisnik kredita se obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora" bez ikakvog pojašnjenja što konkretno banka čini za taj iznos. Navodi da tuženik sada naknadno specificira i paušalno navodi razne „troškove“ obrade kredita koji opravdaju naplatu te naknade i opisuje troškove poput troškova plaća i naknada plaća i svih povezanih troškova (npr. doprinosi, porezi..), troškove za nebankovne usluge (npr. režijski troškovi, uredski materijal...) kao dio ugovorne dokumentacije, a koje nikada konkretno nije specificirao niti unaprijed predložio tužiteljici u trenutku sklapanja ugovora. Naplata ulazne naknade (tzv. naknade za obradu kredita) formalno nije izričito zabranjena

zakonom, međutim, valja naglasiti da je obveza transparentnog obrazlaganja i opravdanja naknada, uključujući tvz.naknadu za obradu kredira, izričito propisana tek stupanjem na snagu Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14) dana 01.01.2014.godine. Tuženik ne može opravdati postojanje pravne osnove za naplatu sporne naknade, budući da niti postoji razrađena struktura usluge, niti dokazi o stvarno izvršenim radnjama koje bi opravdale naknadu. Stoga osporava sve prigovore tuženika kao neosnovane.

4. U konkretnom predmetu radi se o sporu male vrijednosti te je na pripremnom ročištu ujedno zaključen prethodni postupak i održana i zaključena glavna rasprava. U dokaznom postupku sud je pročitao svu dokumentaciju u spisu predmeta i to presliku Ugovora o kreditu broj 3208506184, kreditna partija 7103524728 od 26. veljače 2007. sa i potvrdom o solemnizaciji, te je saslušana tužiteljica Brankica Kranjčić.

5. Na temelju članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje u tekstu ZPP), nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog provedenog dokaznog postupka, sud je odlučio da je tužbeni zahtjev osnovan.

6. Predmet spora je utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o naplati troškova obrade kredita i isplata radi stjecanja bez osnove radi ništetne odredbe ugovora.

7. Nesporno je između stranaka da je tužiteljica s tuženikom 26. veljače 2007. sklopila Ugovor o kreditu broj 3208506184, kreditna partija 7103524728 i to tužiteljica kao korisnik kredita, a tuženik kao kreditor, s tim da je taj ugovor 5. ožujka 2007. solemniziran kod javnog bilježnika Jagode Vajdić Sevšek iz Varaždina, pod brojem OV-3628/04. Nesporno je da je tužiteljica tuženiku na ime jednokratne naknade obrade kredita 8. ožujka 2007. platila iznos od 352,40 EUR, a nije sporna niti visina tužbenog zahtjeva.

8. Sporno je među strankama da li je potraživanje tužiteljice zastarjelo, da li je predmetna ugovorna odredba ništetna, te da li tužiteljica ima pravo na isplatu preplaćenog iznosa zbog ništetne odredbe ugovora.

9. Odredbom čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03) propisano je da Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Nadalje, prema odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača propisano je da Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno

pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

10. U svom iskazu tužiteljica Brankica Kranjčić navela je da je predmetni ugovor o kreditu bio potreban njezinom suprugu i njoj radi rješavanja stambenog pitanja, a isti je sklopila kod tuženika jer je su ondje i ona i njezin suprug bili klijenti pa je bilo očekivano da će se kredit brže realizirati nego u drugoj banci. Prije sklapanja ugovora nisu bili vođeni nikakvi pregovori u banci osim što se je raspitivala za kredit u eurima no u banci im je bilo sugerirano da se obvežu na ugovor u chf i uvjeravana je da neće pogriješiti i da je dobro odabrala. Navela je da je prije potpisivanja ugovor pročitala no ne sasvim detaljno jer joj je bilo najvažnije doznati koji iznos kredita je ostvarila, da joj odredba o naplaćivanju naknade za obradu kredita nije pala u oko, a nije joj niti posebno spominjana u banci, niti joj je objašnjeno koja je svrha te naknade. Naknadno je uočila da joj je naplaćen iznos te naknade za koju ne zna koliko je točno iznosio no bio je preko 2.000,00 kuna što smatra da nije bio mali iznos ni tada, a nije niti danas.

11. Sud je iskaz tužiteljice u cijelosti našao vjerodostojnim jer je ista iskazivala izravno, dosljedno i životno. Iz iskaza upravo proizlazi da se u konkretnom slučaju radilo o potrošačkom kreditu, te da tužiteljica nije pregovarala o pojedinim odredbama ugovora niti su joj iste posebno pojašnjavane.

12. Iz dostavljene potvrde koju je tužiteljica priložila uz tužbu, a koju potvrdu je izdao tuženik vidljivo je da je tužiteljici 8. ožujka 2007. naplaćena naknada po kreditnoj partiji broj 7103524728 u iznosu 2.655,16 kn.

13. Razmatrajući predmetni ugovor o kreditu, sud je našao da se radi o potrošačkom ugovoru. Naime, iz dostavljenog ugovora i to iz čl. 6. istog vidljivo je da banka odobrava korisniku kredita potrošački stambeni kredit, zatim da je isti sklopila tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao davatelj kredita radi kupnje stana kojim je tuženik stavio na raspolaganje tužiteljici iznos od 83.000,00 CHF, a korisnik – tužiteljica se isti obvezala vratiti zajedno sa redovnom kamatom po stopi od 4,50% godišnje (čl. 2.), u roku od 24 godine (čl. 3.), te ostale odredbe ugovora ne upućuju na nikakvo drugo svojstvo tužiteljice u smislu da se istom kredit odobrava radi poduzimanja bilo kakve profesionalne djelatnosti, za potrebe obrta ili bilo kakvog trgovačkog društva koje bi eventualno isključivalo tužitelja iz pojma postupanja u svojstvu potrošača. Ugovor je potpisala tužiteljica bez navođenja da ugovor sklapa kao ičiji zakonski zastupnik ili nositelj bilo kakvog propisanog oblika organizacije radi obavljanja neke djelatnosti stoga se u konkretnom slučaju upravo radi o situaciji kada je tužiteljica ugovorila zajam kao potrošač sukladno definiciji iz č. 3. ZZP-a. Prema tome, u svakom slučaju se radi o tužitelju potrošaču i potrošačkom ugovoru, dok su prigovori tuženika u tom smislu paušalni i ničim argumentirani.

14. Budući da iz iskaza tužiteljice proizlazi da tužiteljica nije vodila nikakve pregovore s tuženikom oko pojedinih odredbi ugovora, dok istovremeno tuženik nije dokazao da bi se takvi pregovori vodili, a na njemu je sukladno ranije citiranoj odredbi

čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača teret dokaza da se o pojedinoj odredbi ugovora pregovaralo, predmetni ugovor o kreditu sud ocjenjuje tipskim ugovorom, jednostrano sastavljenom od strane tuženika pri čemu tužiteljica nije imala nikakav utjecaj na sadržaj istog, već je isti mogla prihvatiti ili ne prihvatiti.

15. Iz sadržaja sporne ugovorne odredbe članka 2. nije vidljivo na što se točno odnosi naknada za obradu kredita i da li je tuženik uopće imao kakve stvarne troškove vezane za navedenu naknadu. Tuženik je na opisani način sklapanjem ugovora koji sadrži unaprijed sastavljene odredbe o kojima nije pregovarao sa tužiteljicom postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, te suprotno odredbama ZOO-a. Odredbom članka 96. stavka 1. ZZP-a propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako je suprotno načelu savjesnosti, poštenja te uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema stavku 2. navedenog članka smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane ovdje tuženika te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora ovdje tuženika. Odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za odobrenje kredita sastavni su dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženika te o kojim odredbama se sa tužiteljicom nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužiteljica imala utjecaj na njihov sadržaj, suprotno načelu savjesnosti, poštenja te je tužiteljici nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza te takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita tužitelja kao potrošača u odnosu na tuženika. Tuženik nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita te je sud utvrdio da odredba nije jasna i lako razumljiva, te je za koju svrhu ugovorena predmetna naknada. Takvim postupanjem tuženik je povrijedio načelo savjesnosti i poštenja iz članka 4. ZOO-a te načelo jednake vrijednosti činidaba prema članku 7. ZOO-a stoga je ugovorna odredba članka 5. točka 2. predmetnog ugovora nepoštena i posljedično ništetna te je protivna odredbi čl. 81., 82., 90., 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača i prema odredbi članka 322., 323. i 324. ZOO-a. Kako se radi o ništetnim ugovornim odredbama, a ništetnost nastaje na temelju zakona i djeluje od trenutka sklapanja pravnog posla, a prema odredbi članka 323. stavka 1. ZOO-a. Prema odredbi članka 1111. ZOO-a propisano je da dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda odnosno, druge nadležne vlasti ili zakona stjecatelj je dužan vratiti odnosno naknaditi vrijednost postignute koristi s time da se pod prijelazom imovine razumijeva i stjecanje koristi izvršenom radnjom, a iz čega proizlazi da tužitelj osnovano potražuje, kao posljedicu ništetnosti navedenih ugovornih odredbi, navedeni iznos, a prema postavljenom tužbenom zahtjevu.

16. Slijedom navedenog sud je ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev koji se odnosi na utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 5. st. 2. Ugovora o kreditu kao i shodno tome temeljem čl. 323. st. 1. ZOO zatraženu isplatu od strane tuženika stečenog iznosa od 352,40 eur s osnova naknade za obradu kredita naplaćenu dana 8. ožujka 2007.

17. Naime, odredbom članka 323. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21; dalje: ZOO) propisane su posljedice ništetnosti na način da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju ništetnog ugovora, a što proizlazi i iz općeg pravila stjecanja bez osnove iz članka 1111. stavak 1. ZOO, pri čemu odredba članka 1115. ZOO regulira i plaćanje zateznih kamata u slučaju stjecanja bez osnove na način da se iste plaćaju od dana stjecanja ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Na dosuđeni iznos stečen bez osnove temeljem ništetne odredbe ugovora tužiteljici su dosuđene zakonske zatezne kamate, po njenom zahtjevu, od dana nakon što je izvršila uplatu naknade za prijevremenu otplatu kredita po ništetnoj odredbi, odnosno od 8. ožujka 2007., i to sukladno odredbi članka 1115. ZOO, a to budući da je banka stekla određenu korist na temelju ništetne odredbe koju je sama banka inicirala stavljanjem iste u tipski ugovor, bez mogućnosti utjecaja tužitelja kao protivne ugovorne strane na njihov sadržaj, zbog čega sud smatra tuženika nesavjesnim stjecateljem te je istoga sukladno citiranoj zakonskoj odredbi i obvezao na plaćanje zakonskih zateznih kamata na način kako je to navedeno u izreci presude. Stopa zakonske zatezne kamate precizirana je sukladno odredbi članka 29. st. 2. ZOO i njezinim izmjenama u pojedinim razdobljima.

18. U pogledu prigovora zastare koji je tuženik istaknuo upućuje se na pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 31. siječnja 2022., kojim su objedinjena i ranije zauzeta pravna shvaćanja o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi, pa tako i pravno shvaćanje sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020. prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora (zahtjev iz čl. 323. st. 1. ZOO) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako je tek ovom presudom utvrđena ništetnost ovdje spornih ugovornih odredbi o naknadi za obradu kredita i za prijevremenu otplatu kredita, to, prema iznesenom pravnom shvaćanju, zastara za restitucijski zahtjev iz čl. 323. st. 1. ZOO po tim osnovama tek počinje teći od dana pravomoćnosti ove sudske odluke.

19. Odluka o trošku temelji se na odredbi iz članka 154. stavka 1. i članka 155. ZPP-a. Kako je tužiteljica u sporu u cijelosti uspjela sud joj je priznao trošak sastava tužbe u zatraženom iznosu od 100,00 eur sukladno tbr. 7. st. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/2023 - dalje Tarifa), trošak sastava podneska od 2. ožujka 2026. kojim se očituje na odgovor na tužbu u zatraženom iznosu od 100,00 eur sukladno tbr. 8. st. 1. Tarife, trošak zastupanja na ročištu 12. svibnja 2026. u zatraženom iznosu od 100,00 eur, sukladno tbr. 9. st. 1. Tarife, trošak sudske pristojbe na tužbu u zatraženom iznosu od 6,64 eur koji iznos je tužiteljica podmirila prilikom podnošenja tužbe sukladno tbr. 1. st. 1. Tarife sudskih pristojbi ("Narodne novine" broj 53/19, 92/21 i 37/23, dalje: Tarifa sudskih pristojbi) i čl. 7. st. 1. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj 118/18, 51/23, dalje: ZOSP), te trošak sudske pristojbe na presudu u zatraženom iznosu od 13,27 eur sukladno tbr. 2. st. 2. Tarife. Ukupno je tužiteljici priznat trošak u iznosu od 319,91 eur.

Na parnične troškove dosuđena je i zatražena zakonska zatezna kamata sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a.

U Varaždinu 19. lipnja 2026.

Sutkinja
Ana Lazić

Uputa u pravnom lijeku:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka može u roku od 15 dana od dana dostave iste izjaviti žalbu. Presuda kojom se završava spor u postupku u sporovima male vrijednosti može se pobijati samo zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. ZPP-a, osim zbog povrede iz članka 354. stavak 2. točka 3. ZPP-a (članak 467. stavak 1. ZPP-a). Žalba se podnosi ovome sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud. U postupku u sporovima male vrijednosti žalba protiv presude ne odgađa ovrhu (članak 467.a ZPP-a).

Dostaviti:

1. Tužitelj po punomoćnici Ivani Kostanjevec Rožmarić, odvjetnici iz Varaždina, Pavlinska 5
2. Tuženik po punomoćnicima, odvjetnicima iz Porobija & Porobija odvjetničkog društva iz Zagreba, Iblerov trg 10/VII

Broj zapisa: **9-30889-ab75e**

Kontrolni broj: **016c4-9323b-fe241**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.